

DAR SVOBODY

Je vůbec něco, co my, slabí lidé, můžeme dát Bohu darem?

Nad touto otázkou občas přemýšlíme při různých setkáních s mládeží i dospělými věřícími.

Tušíme – a Boží slovo to potvrzuje – že všemohoucímu Bohu můžeme dát jen jediné, co „nemá“. On touží po tom, abychom mu dali své srdce. Touží po naší lásce.

Láska – k Bohu ani k lidem – není možná bez daru svobody. Pokud by se člověk nemohl svobodně rozhodnout, zda milovat či ne, jednal by jen jako dobře naprogramovaný robot: co se mu zadá, to bez přemýšlení vykoná. A to Bůh jistě nechce a nechtěl. Proto dává nám, lidem, ten krásný a přitom svrchovaně nebezpečný dar svobodné vůle.

Bible svědčí o tom, že hned na počátku lidských

dějin byl tento dar zneužit. A je zneužíván znovu a znovu. Každý z nás na tom má svůj podíl.

L. Jandová

Jistě ale známe i opačné situace: chvíle, kdy z daru svobody vyrostou krásné vztahy, obětává rozhodnutí, skutky naplněné soucitem. Věřím, že i na tom se dokážeme podílet.

Nejen dar vnitřní svobodné vůle je důležitý. Důležitý je také prostor, ve kterém se naše svoboda může rozvíjet. Tento prostor se nám před dvěma desetiletími podstatně rozšířil. Před několika týdny jsme oslavili dvacet let od chvíle, kdy komunistická nesvoboda přestala svírat naši zemi. Život se tím v mnoha směrech nestal jednodušším. Leckdy je naopak obtížnější. Jistě i proto mnoho lidí na sebe nechce brát „trýzeň svobody“ a jsou raději, když někdo rozhoduje za ně. Stále je nemálo těch, kteří se s nostalgií ohlížejí po časech našťestí už minulých...

Je jisté, že se v našich životech objevilo mnoho nových možností. Stojíme ovšem také tvář v tvář mnoha novým pokušením.

Kdysi nás v občanské nauce učivali slova komunistického klasika, který tvrdil,

že „svoboda je poznána nutností“. Nelze souhlasit: to je možná svoboda otrocka. O takovou „svobodu“ se konec konců v minulém režimu jednalo.

My, křesťané, jsme přesvědčeni, že správně prožívaná svoboda je schopnost z nabízených věcí a možností volit to dobré a správné, slovy Písma – to, co vede k životu. Učme se takto uplatňovat tento dar Boží. Pomáhejme v tom zvláště dětem a mladým lidem.

Ať dokážeme volit cesty vedoucí k životu a odmítat cesty, které vedou k otroctví – i když jinému než tomu, které v naší zemi skončilo před dvaceti lety.

Svrchovaně svobodný Boží Syn se o Vánocích z lásky k nám stal člověkem. U něj se učme, co to znamená žít jako svobodné děti Boží.

o. Petr

**Radostné a požehnané
svátky narození
našeho Spasitele
vám přeje
redakční rada Cesty**

VÁNOCE

SLOVO OPŘEDENÉ KOUZLEM DĚTSTVÍ,
ČAS KRÁTKÝCH DNÍ A DLOUHÝCH VEČERŮ,
ČAS OČEKÁVÁNÍ A SNĚNÍ O POKOJI
ČAS DÁRKŮ A RODINNÉ BLÍZKOSTI,
ČAS RADOSTI Z RADOSTI DĚTÍ,
ČAS ÚŽASU NAD TÍM, ŽE BŮH DÁVÁ TO
NEJCENNĚJŠÍ, CO MÁ,
ČAS NAPODOBOVÁNÍ
TÉTO LÁSKY A ŠTĚDROSTI,
ČAS NAROZENÍ JEŽÍŠE
JAKO ZNAMENÍ NADĚJE,
ČAS, KDY JE ZVĚSTOVÁNO:
„SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU
A NA ZEMI POKOJ LIDEM,
V KTERÝCH MÁ BŮH
ZALÍBENÍ.“
ANO, BŮH MÁ ZALÍBENÍ
VE VŠEM,
ČÍM NAPODOBÍME
JEHO ŠTĚDROST A LÁSKU.

Hluboká poezie Vánoc
vyplývá z reality chléva,
tehdejšího i všech budoucích,
do kterých přichází Bůh,
aby nám mohl být nablízku.

Hojnost Božích darů o svátcích
i v nastávajícím roce
přeje a ze srdce žehná

Vojtěch Cikrle
biskup brněnský
Brno, Vánoce 2009

PROŽILI JSME

POŽEHNÁNÍ U KAPLE SVATÉHO JANA KŘTITELE

V neděli 20. září 2009 se uskutečnilo žehnání kaple svatého Jana Křtitele. Žehnání proběhlo odpoledne a této události se zúčastnilo několik desítek lidí. Je to kaple, která stojí u Slovácké chalupy a v minulosti byla vykradena a částečně i poškozena. Také zub času se na této stavbě podepsal. O tuto kapli vždy pečovaly rodiny, které bydlely na Chalupě. Asi nejznámější je rodina Vymyslická, ze které pocházel pan František Vymyslický, řezbář bojanovských křížů. Možná si pamatujete, že poslední místnost domu sloužila nějakou dobu také jako ordinace. Bydlel zde pan plukovník Julius Vymyslický, vojenský lékař. Po výslužbě pomáhal léčit i u nás v Bojanovicích. Také zde bydlela rodina Bohúnova, Kuběnova a Červenková. Péči o kapli si tyto rodiny předávaly z generace na generaci a je tomu tak dodnes.

V současné době se o kapli stará rodina Ištvánková a Košťalkova, jejichž zásluhou byla kaple od základu zrenovována. Na rekonstrukci kaple se podílel i pan Ladislav Herka, který vyřezal sochu svatého Jana Křtitele. Je zajímavé, že předlohou pro toto dílo byly jeho vzpomínky z dětství. Jako dítě si zde hrával a na původní sochu si pamatuje. Jeho bratr pan Petr Herka kapli vymaloval. Další, kdo se podílel na rekonstrukci kaple, byli paní Štěpánková, pan Salajka a rodiny Hodesova a Ištvánkova.

Svatba Josefy Vymyslické a Štěpána Ištvánka. V pozadí kaple sv. J. Křtitele u Chalupy – rodný dům nevěsty

Všem, kteří pečovali nebo dnes pečují o tuto nebo jiné kaple, za jejich čas, pracovní i finanční nasazení patří velké poděkování.

Svatý Jane Křtitele, oroduj za nás!

Hana Maděryčová

PAPEŽ BENEDIKT XVI. V NAŠÍ ZEMI

Letos v září naši zemi navštívil Svatý otec. Byla to tak významná událost, že i teď v prosinci, kdy nás zaměstnávají úplně jiné věci, se k tomuto setkání ještě alespoň krátce vrátíme. S papežem Benediktem jsme se mohli setkat v Brně na letišti. Tuto příležitost využilo mnoho našich farníků. Z Bojanovic a Josefova bylo vypraveno 7 autobusů. Mnoho poutníků však do Brna jelo po vlastní ose. Většina poutníků z Bojanovic měla místenku do stejného sektoru. Takže jsme si tam připadali vlastně jako doma. Všude Bojanovčáci, Mutěňáci, Poddvoráci... Než přiletěl papež, tak jsme se tam přivítali a mnozí potkali známé, které už třeba dlouho neviděli. Mše probíhala velmi důstojně. Přestože se jí účastnilo na 120 tisíc věřících, na hluku a nepořádku „po akci“ to nebylo znát. Také počasí tomuto setkání přálo. Domů autobusy přijely mezi 16 a 17 hodinou. Cesta ani netrvala tak dlouho jako dostat se pěšky ze sektoru. Ale všechno dobře dopadlo a hody jsme stihli.

Co říkají o setkání se Svatým otcem někteří z nás?

Návštěvu papeže jsme prožívali doma s manželkou u televi-

ze. Abych řekl pravdu, vlastně moc neprožívali, protože asi dvě hodiny po odletu papeže z letiště jsme jeli do porodnice, kde se nám narodil chlapeček. A tak budeme mít narození našeho dítěte navždy spojeno s touto vzácnou návštěvou a požehnaní, které Svatý otec udělil celé naší zemi, patřilo určitě i našemu malému synovi.

Byla jsem ráda, že mám možnost jet na tuto akci. Organizace, počasí, mše svatá, prostě všechno bylo nádherné. Ale asi největší překvapení mě čekalo až po skončení mše svaté. Seděli jsme na malých židličkách a jedli řízky.

Vždyť byly hody. Vlastně jsme čekali, až budeme moci opustit náš sektor.

Hrála hudba a na pódiu se

pořád něco dělo. Když jsem však poznala známou skladbu, zpozorněla jsem. Ano, byly to naši Kytaráci...i když jen ze záznamu. Všimla jsem si, že někteří poutníci si toho ani nevšimli, i když jsou z Bojanovic, ale já jsem měla radost.

Na setkání s papežem se mi moc nechtělo. Až když nás o. Petr v kostele při ohláškách napomenul, že je to naše povinnost, tak jsem se přihlásila.

Přípravy na hody a na celodenní „výlet“ zaviniily, že mě večer rozbolela záda. Ráno byla situace stejná. Cesta s batohem na zádech od autobusu se zdála nekonečná a moje nadšení z této akce po příchodu do našeho sektoru nebylo žádné. Když jsem na

obrazovce viděla úplně malinkého Svatého otce a výhled mi zastínily praporky nadšených poutníků, sedla jsem si na malou židličku. Zjistila jsem, že nemůžu ani sedět ani stát. Chodit jsem při mši svatě nemohla - snad kdybych si lehla... Vzpomněla jsem si na jedno evangelium, kdy se k Pánu Ježíši přiblížila nemocná žena a dotkla se Ježíšova šatu ze zadu a byla uzdravena. Pomyslela jsem si: Kdyby to tak fungovalo i tady. Ale já papeže ani nevidím. Kdybych zůstala doma, dívala bych se z křesla našeho obyváků pěkně u kávička, nebylo by mi horko... Když jsem přečkala všechny útrapy zpáteční cesty a přijela domů, tak jsem ve svém křesle v obyváků, při kávičce zjistila, že mě záda nebolí. Večer jsem ještě dlouho připravovala bramborový salát, obalovala řízky... pro pondělní hodové hosty a všechno jsem stihla. Později jsem lítovala své neochoty k jakékoliv oběti nebo sebezapření.

Na setkání s papežem se mi nejvíc líbila perfektní organizace celé akce ze strany policie, hasičů, záchranné služby... Při zpáteční cestě jsem se díval do tváří policistů i vojáků a byli to především mladí lidé. Jeden se na mě usmál. Asi jsem se na něj zadíval příliš dlouho. Řekl jsem mu, že děkujeme za ochranu, a on odpověděl, že je to radost hlídat tak spořá-

daný dav. Většinou hlídají opilé fotbalové fanoušky nebo jiné problémové skupiny. Tak mě napadl text jedné známé písně. „Poznaj nás po lásce...“

V Brně na setkání s Benediktem XVI. mě nejvíc překvapilo, kolik nás věřících je. Pořád si v práci připadám se svou vírou sama. Je to pro mě velké povzbuzení.

Když přistálo letadlo a Svatý otec projížděl v papamobilu mezi věřícími, najednou se mi zdálo, jako by mezi nás přišel pokoj. Byl to takový zvláštní pocit. Měla jsem oči plné slz. Všichni se usmívali a mávali, nikdo nebyl rozčilený, netlačil se....

Priznám se, že hromadné akce, kde se dá očekávat tlačence místo klidného prožitku, nemám ráda a snažím se jim vyhýbat. V tomto případě jsem však neměla problém

s volbou, čemu dám přednost - hody nebo setkání se Svatým otcem. Připodobnila jsem si budoucí zástupy k lidem, kteří s důvěrou následovali Ježíše, jen aby slyšeli jeho slovo a aby mu byli blízko. Proto jsem také nyní - po akci - moc šťastná, že mě z této cesty nic a nikdo nedokázal odradit. Byl to pro mě a věřím, že i pro mé děti, které byly se mnou, silný zážitek. Obvykle nebyvám dojatá, tentokrát jsem opravdu byla.

Setkání bylo úžasné, ale co oceňuji nejvíce, byla ochota pomocných složek - policie, vojáků, zdravotníků a hasičů. Byla jsem svědkem toho, jak projíždějící hasičské auto zastavilo, aby vzalo na vůz těžce chodící paní a tuto vyvezli nahoru k autobusům. Je to krásné gesto, které je málokdy vidět.

Na setkání s papežem Benediktem jsem se těšila a za

jeho návštěvu jsem se, i když nepravděpodobně, modlila a očekávala jsem jeho poselství pro náš národ i pro sebe. S dcerami jsme měly místenky do sektoru pro rodiny s dětmi (chtěl s námi jet i manžel, ale nakonec zůstal s nejmladším dítětem doma a sledoval vše aspoň v televizi).

Na místo jsme se dostali bez problémů. Vládlo tu velké očekávání. Spolu s dalšími rodinami jsme na obrazovce sledovaly letadlo se Svatým otcem na palubě. Bylo krásné vidět, jak se na něho těší děti, s velkým nadšením mávaly vlajčkami a skandovaly pozdravy.

Už přesně nevím, co všechno papež říkal, spíš jsem vnímala pokoj, který tento muž šíří a jeho skromnost. Neříkal fráze, ale to, čemu on sám věří a co žije. Chtěl nás povzbudit, abychom se nebáli věřit Kristu a svůj život žili podle své víry. Vzhledem k atmosféře, která tu vládla, si myslím, že to tak vnímali i ostatní. Velkým povzbuzením pro mě bylo i to, že se tu sešlo tolik mladých rodin s dětmi, že stojí o viru a jsou ochotni pro Boha obětovat svůj čas a svoje síly – ono s dětmi nebylo jednoduché vydržet tam tak dlouho...

Jsem moc ráda, že jsem na tuřanském letišti byla.

Dle sdělení účastníků zapsala K. Košutková, H. Maděryčová a A. Tlachová

Nevím, jestli jsou mé řádky svědectvím o setkání s papežem Benediktem XVI. nebo svědectvím o setkání s Bohem – koneckonců, není to téměř jedno?

Končila mše svatá, Svatý otec nastupoval do papamobilu, když se na pódiu roztančila děvčata z brněnského biskupského gymnázia a areálem tuřanského letiště se rozezněla mně důvěrně známá píseň: „Hospodine, Pane náš, jak důstojné je jméno tvé. Z úst maličkých mocně dokazuješ síly své protivníkům...“ Čtrnáct let je to, co jsme ji s Kytárky nahráli... V těchto dnech dokončujeme po všech těch letech novou desku a já si v hlavě tolikrát kladl otázku: „Má to smysl? Stojí vůbec Bůh o to, abychom vynakládali tolik úsilí, času, peněz?“ Od některých okolo jsem slyšel, že je to bláznovství – „lidé si to vypálí – dnes už není na vydání CD dobrá doba... – a ještě vydat desku pod novým jménem... NOBIMS – vždyť se to špatně pamatuje“. A teď najednou jasné Boží ujištění – Svatý otec odjíždí a z reproduktorů zní náš Žalm 8. MÁ TO SMYSL! Jak nově a jak zcela osobně mi najednou zní ujištění u proroka Izaiáše: „...vyryl jsem si tě do dlaní...“

ŽALM 8 nebyla samozřejmě jen má práce – podílela se na této skladbě svého času celá řada z vás a tak to pro mě bylo i úžasným ujištěním, že Bůh

o nás ví, že ví o naší farnosti, že jsme se mu zkrátka ani v této době, která není vždy jednoduchá – že jsme se mu neztratili.

A tak ti, Pane, děkuji, že jsi poslal svého služebníka Benedikta XVI. Někdy jsme jako berani – tupí a tvrdohlaví – a potřebujeme to říct nějak jasněji, že nás miluješ a že ti na nás záleží.

Přátelé, Svatý otče – přijmete jako poděkování, že jste, písničku z naší nové desky NOBIMS

„Beránek“

Jestliže nepotřeme veřeje svých srdcí – jestli je nepotřem Tvou krví, Beránku – čím a jak bychom vlastně obstáli – až půjde smrt kolem nás ve spánku?

Čím a jak bychom vlastně obstáli – Beránku?

Všechny nás po staletí někde uvnitř sžírá – sžírá nás obava, že nejsme nic.

Jako by bez Tebe šlo být někým – jako by mělo smysl – být někým víc...

I mince víry má dvě strany – rub a líc...

Jestliže nestaví dům z pevných kvádrů Hospodin – marně se stavitelé lopotí.

Kdy už si mé srdce přizná – dlužím ti všechno! – kdy to pochopí?

Kdy už si mé srdce přizná – kdy pochopí?

Jestliže nepotřeme veřeje svých srdcí – jestli je nepotřem Tvou krví, Beránku – jak vůbec chceme přijmout spásu – až projdem branou smrti ve spánku? Z Tvých rukou přijmout spásu – Beránku...

OSLAVA NAROZENIN O. PETRA KARASE

V neděli 11. října jsme při „desáté“ mši spolu s našim duchovním otcem o. Petrem

Závěrem snad ještě pár vět na téma, jak se taky dá vítat Svatý otec:

Jak si to tak celá naše rodina vykračovala po přístupové cestě k sektoru pro rodiny, všimli jsme si, že si lidé nosí vlajčky s portrétem papeže. Po chvíli se nám je podařilo v tlačení okolo prodavačů také pořídit a úspěšně jsme doputovali do vyhrazeného prostoru. Sotva jsme našli své místo – ejhle – známí z Hroznové Lhoty, s nimiž jsme se léta neviděli... Zatímco se rodiče vítali, děti nelenily a pilně trénovaly mávání s vlajčkami. Po pár minutách jsme ale zjistili, že

naše Klárka zkoušela nejen mávat... Nasunula si tyčku od mávátky na prst jako prstýnek – jenže prst po chvíli mírně opuchnul a nešel vytáhnout. Nejprve se snažili rodiče, pak kde kdo okolo a když to nepomáhalo, „chcačky nechcačky“ jsme museli vyhledat pomoc zdravotnické služby.

A tak měli záchranáři svůj první „papežský“ zákrok, vylekaná Klárka asi po deseti minutách vysvobozený prst, tyčka na mávátku byla o nějaký ten centimetr kratší – ale vítání vzácné návštěvy bylo zachráněno. :-)

Stanislav Bílek ml.

ve svém životě, jak vnímal, že ho Bůh vedl. Pak jsme byli všichni pozváni do Obecního domu, kde jsme mohli společně tuto událost oslavit. Tam nás čekalo výborné pohoštění (velký úspěch nejen u dětí měla čokoládová fontána – mňam) a možnost být pospolu. K večeru se objevila i cimbálka, a tak se i zpívalo a tancovalo. Myslím, že nám tam bylo dobře, tedy otče Petře, děkujeme moc!

Alena Tlachová

děkovali za 40 let jeho života. O. Petr zmínil při promluvě důležité okamžiky a události

OHLÉDNUTÍ ZA „DUŠIČKOVÝM TÝDNEM“

Jako každoročně jsme si první týden v listopadu připomínali naše zemřelé druhy, členy rodiny i přátele. Je určitě správné se za ně modlit a i něco obětovat. Přesto si myslím, že někdy bychom potřebovali jejich přímluvu a vzor jejich víry více my. Mnozí naši předkové jsou jistě už u Pána, jejich hříchy, jak doufáme, jsou již vykoupeny a odpuštěny. Přesto se najdou duše, které se bez naší pomoci neobejdou. A že k nám i k našim dětem mohou promlouvat a prosit o přímluvu, vám chci ukázat na příkladu mého syna.

Děti, jak víme, hřbitov láká, obzvláště v dušičkovém týdnu, kdy na hrobech hoří spousta svíček a jejich záře ještě více umocňuje to tajemno a posvátnost místa. Zároveň je tu dost lidí, takže se nemusí bát. I mé děti společně s kamarády hřbitov navštívily. U jednoho hrobu prožil můj syn zvláštní zážitek, se kterým si tak úplně nevěděl rady, a tak přišel za mnou. U hrobu tragicky zesnulého mladého hochy měl silný pocit, že ho tento zemřelý prosí o modlitbu. Ptal se mě, jestli to může být a co má dělat. Vysvětlila jsem mu, že i když tento hoch zemřel již před několika desítkami let, je možné, že na smrt nebyl připraven a že skutečně jeho modlitby za osvobození potřebuje. A tak jsme se chodili

k jeho hrobu modlit každý den. Jistotu o tom, zda jsme skutečně pomohli, nemáme, ale zcela určitě jsme tím nikomu neublížili a hlavně jsme poslechli vnitřní hlas, skrze který, jak věříme, k nám může promlouvat Pán!

Hana Maděryčová

CHARIZMATICKÁ KONFERENCE BRNO 2009 (MALÉ OHLÉDNUTÍ)

Letos v červenci jsem se zúčastnila s manželem a synem Charizmatické konference v Brně, na kterou jsem se těšila už dlouho dopředu a očekávala velký duchovní prožitek. Přijeli jsme ve čtvrtek odpoledne přede mší svatou, kterou jsme prožívali v zadních řadách velké haly. Jaké bylo naše zklamání, když na přenosných obrazovkách nebylo téměř nic

z toho, co se dělo na podiu, jen texty písní a obrázky tekoucí vody. Navíc jsme nepotkali nikoho známého, i když z Bojanovic zde byl autobus účastníků. Trochu se naše nálada zlepšila při večerním posezení u cimbálu. V pátek při dopolední přednášce „Jen pět chlebů...“ o Vojtěcha Kodeta jsem si uvědomila, jak často i já hledám vůči Pánu výmluvy. Odpoledne na

mě velmi silně zapůsobila přednáška „V Ježíšově škole modlitby“ pana Jiřího Černého. Připomněl nám, jak je důležitá pravidelná denní modlitba a jakou posilu při ní můžeme čerpat. V sobotu při přednášce Charlese Whiteheada „Strachy v našem životě“, kdy vzpomínal na svou první charizmatickou konferenci, jak mu na začátku připadali všichni divní a chtěl odjet pryč, mně i manželovi tato popisovaná událost velmi připomínala naše pocity z prvního odpoledne konference. V sobotu a hlavně v neděli při modlitbě chval jsme oba konečně prožívali tu „správnou“ atmosféru naplněnou Duchem svatým. Velmi

příjemné a naplněné bylo sobotní odpoledne, kdy se nás sešla asi polovina z „našeho“ charizmatického společenství a sdělovali jsme si u kávy zážitky a dojmy z konference.

Chtěla bych poděkovat všem organizátorům a také dobrovolníkům dětské konference a otci, který sloužil mše pro děti. Náš pětiletý syn zde byl spokojený a velmi nadšený z divadelního představení. Ještě minulý týden říkal, že by zase šel do „té školky v Brně“. A včera před spaním říkal, že se může modlit i vleže, to přece říkal otec v té školce.

Jana Šimková

ČTRNÁCTIDENNÍ POBYT V JIŽNÍ AFRICE

Začátkem listopadu tohoto roku jsme s cimbálovou muzikou Slovácko mladší z Mikulčic dostali nabídku ke čtrnáctidenní cestě do Jihoafrické republiky.

Takový kout světa je samozřejmě velmi zajímavé poznat, a tak jsme nabídku bez váhání přijali.

Právě v době naší cesty začínalo v jižní Africe léto, takže teplota byla kolem 35 stupňů ve stínu. Vedle několika hudebních vystoupení pořádaných českou ambasádou jsme měli také spoustu času a příležitosti poznat okolí a především jihoafrickou přírodu. První týden jsme pobývali v hlavním městě Pretoria nedaleko od Johannesburgu. V této části Afriky byl asi nejzajímavější výlet do národního parku Pilanesberg, který má rozlohu asi pět set kilometrů čtverečních. Po parku se jezdí vlastním autem po vyznačených cestách a kvůli přítomnosti divokých zvířat platí až na několik vyhrazených míst přísný zákaz vystupovat z vozidla. Záleží na štěstí, jaká zvířata potkáte nebo se vám připlou do cesty. Naše výprava byla v tomto směru docela úspěšná a kromě šelem, jako jsou lvi nebo levharti, jsme viděli slony, žirafy, hrochy, nosorožce, pakoně, zebry, antilopy, pštrosy, divoká prasata a spoustu ptáků a plazů. Šelmy

jsem si ještě lépe prohlédl při návštěvě „specializovaného“ lviho parku, kde jsme si mohli dokonce asi čtyřměsíční lvičata i pohladit. Zde nás při projížďce jeden lev poctil tím, že ukousl zpětné zrcátko našeho vyhlídkového vozu, což bylo velmi příjemné zpestření, protože většina ostatních lvů při projížďce spala (lvi spí asi 20 hodin denně).

Město Pretoria a jeho okolí je docela nebezpečné. Večer téměř nikdo nevycházal ven a po setmění se dokonce ani nezastavuje na křižovatkách na červenou. V celé Jihoafrické republice je velmi vysoká kriminalita (asi 50 vražd denně).

Druhý týden jsme se autem přesunuli o 1460 km jižněji do Kapského Města. Toto město je mnohem modernější a upravenější, na čemž se podílí zejména cestovní ruch. Dominantou a lákavou atrakcí je Stolová hora, na niž jsme podnikli pěší výpravu. Krásný výhled na město i na moře nám byl po hodině stoupání milou odměnou. Navštívili jsme také mys Dobré naděje, který je tradičně označován za místo, kde se

setkává Atlantský a Indický oceán. Zde bylo velmi mnoho pavánů, kteří se živili zejména okrádáním turistů o jejich svačiny či nečekanou návštěvou prostřeného stolu přímo v restauraci.

Pobyt i zážitky v Africe byly pro mě příjemným zpestřením sychravého českého podzimu.

farník Ondřej Dvořák

SVĚDECTVÍ

BOŽÍ ŠKOLA BOLESTI

Rád bych se s vámi podělil o svou zkušenost s Pánem, který nás může uzdravit i tam, kde to v tu chvíli zrovna nečekáme a dá nám ještě mnohem víc, než o co prosíme a také nám může dát pochopit to, co jsme ještě nedávno nechápali. To byl tentokrát můj případ.

Už několik let mám zdravotní problémy. Lékaři mi řekli, že se s tím musím naučit žít a přijmout bolesti, které se nepravdělně objevují. Já jsem se to ale zatím nenaucil a vždy bolesti snáším velmi těžce, jelikož mi brání v mých zálibách a taky přináší někdy několikátýdenní, jindy několikaměsíční pracovní neschopnost, což je v dnešní době obzvlášť nepřijemné.

A tak se zdravotní problémy po nějaké době znovu objevily. Tentokrát to ale bylo horší než jindy. Bolesti byly obzvlášť velké, ale horší bylo, že se můj stav s přibývajícím časem nijak nelepšil, ba naopak, bylo to stále horší, i když jsem užíval určené léky.

Po dvou měsících začala být situace neúnosná. Stále jsem se ptal, proč to musí být, jaký to může mít smysl, proč zrovna já a vyčítal jsem Bohu, že mi nepomůže. Úplně jsem polevil v modlitbě a začal se propadat do beznaděje. Byl jsem taky hodně naštvaný, že kvůli tomuto zdravotnímu stavu nemůžu jet do Brna na mši se Svatým otcem a musím zůstat doma u televize. Při sledování mše svaté jsem ale pocítil obrovskou radost z papežovy návštěvy a vnímal jsem jeho požeňání. Tehdy jsem si začal

uvědomovat, že bez Boží pomoci nemám šanci své problémy zvládnout.

Zdravotní stav se nezlepšoval, a tak jsem se rozhodl jít ke svátosti smíření, kde mi o. Petr nabídl také udělení svátosti nemocných. Tu jsem přijal o týden později.

Večer po zpovědi jsme měli společenství, na kterém se za mě všichni společně modlili.

V této době jsem si uvědomil víc než kdy jindy, jak je důležité se za toho, kdo to potřebuje, modlit.

Bolesti stále neustávaly, ale následující den při ranní modlitbě se stalo pro mě něco neočekávaného. Přišlo uzdravení! Nikoliv však fyzické, ale uzdravení mého vztahu k určitým lidem, uzdravení mého pohledu na ně, uzdravení zranění, která mezi námi byla a která jsem v sobě dlouhou dobu nosil. Cítil jsem obrovskou úlevu a radost!

V tu chvíli jsem také pochopil, proč procházím tímto obdobím bolesti – jaký to může mít smysl. Za dva dny se mi ulevilo i fyzicky...

Chtěl bych poděkovat mým kamarádům ze společenství a všem, kteří se za mě modlili, otcí Petrovi a hlavně své manželce, která to všechno statečně a vytrvale nesla se mnou.

Po této zkušenosti jsem si uvědomil, že když dám Bohu prostor a pozvu ho do svého života, tak dostávám mnohem víc, než bych si sám mohl představit. Děkuji Pánu za tento kříž. Můj žebříček hodnot se výrazně změnil! Bohu díky!

vděčný farník

SLOVO PRO DUŠI

KDE JE JEŽÍŠ?

V jednom městě se roznesla zpráva, že se tam narodil Ježíš. Obyvatelé toho města se rozhodli, že ho najdou a přinesou mu své dary. Vydali se za ním do nemocnice, na oddělení novorozenců, ale nenašli ho tam. Šli do supermarketů, protože se domnívali, že mu Maria bude chtít nakoupit oblečení a hračky, ale ani tam ho nenašli.

Pak hledali v restauracích. Mysleli si, že mě být hladový a rád by něco snědl. Ale ... ani tam nebyl. Proto prošli všechna kina a divadla ve městě, ale marně. Nedokázali najít ani Ježíše ani Marii s Josefem.

Kde ho ještě mají hledat? Jsou snad všichni slepí nebo je Ježíš schovaný někde ve tmách? Není blíž, než si myslíme?

*z knihy Eliase Velly,
Duch svatý, pramen života*

Na otázku, jestli dobře hledali, nebo ne, a kde Ježíš je, snad může trochu odpovědět následující příběh:

DAR

„Dědo, prosím tě přijď!“ žadonil můj syn Jeník a přitom věděl, že nepřijde. „Ale no tak, dědo,“ prosila také má šestiletá dcera Kateřina. „Strašně bych si přála, abys přišel.“

„Vždyť bude Štědrý den,“ přidal jsem se i já. „Už jsi s námi nevečeřel čtyři roky za sebou. Nemyslíš, že už je na čase nechat minulost minulostí?“

Můj otec, nevrlý a nerudný irský venkovan nedokázal zapomenout na rány minulosti, skutečné ani domnělé. A hlavně se nedokázal smířit s tím, že mu zemřela právě před čtyřmi roky jeho žena. Dokonce se přestal starat i o zahradu, která dřív byla jeho velkou chloubou. A tak mě

ani nepřekvapilo, že jen něco zavrčel, něco, co mělo znamenat, že nepřijde.

Chápal jsem jeho osamělost víc, než jsem si byl ochoten připustit, protože jsem cítil stejnou neschopnost dát najevo city. Díval jsem se na něj. Od výrazné brady až po silné, hrubé ruce, všechno v něm odráželo nemilosrdnou disciplínu jeho života: práce od třinácti let, pokořující nezaměstnanost během krize, desetiletí těžké manuální práce v kamenolomu. Nelehký život.

Políbil jsem ho na tvář: „Musíme už domů, dědo. Přijedu pro tebe, kdyby ses přece jen rozhodl přijít.“

Seděl jako balvan, zíral přímo před sebe a cucal starou dýmku.

O pár dnů později mě dcera požádala o dědovu adresu.

„Na co ji chceš?“ zeptal jsem se.

Obratně skládala list papíru, aby se dal vložit do modré obálky. „Chci mu poslat obrázek. Sama jsem ho nakreslila.“

Diktoval jsem jí adresu a po každém slově jsem čekal, aby ho stihla napsat. Malovala písmenka i číslice pomalu, aby vypadaly krásně a kulatě. Když dopsala, odložila tužku a rozhodně prohlásila: „Chci to poslat sama. Zavezeš mě ke schránce?“

„Zajedeme tam později, ano?“

„Musím to udělat teď. Prosím!“ A tak jsme jeli.

Na Štědrý den, když už vonělo připravené jídlo ke slavnosti večeri, volala maminka: „Potřebujeme jen čtyři židle, ne pět, Katko!“

Katka zavržela hlavou. „Ne, mami, potřebujeme jich pět. Děda přijde!“ prohlásila rozhodně.

„Katko, dej už s tím pokoj. Nepřijde, a ty to dobře víš,“ odporoval jsem jí. Nechtěl jsem, aby byla moc zklamaná.

„Tati, nech ji na pokoji.“ Máma se podívala na naši dcerku. „Tak prostří ještě pro jednoho.“

Sedli jsme si ke stolu, pomodlili jsme se a děda stále nikde. Nikdo ale s ohledem na Katku nechtěl začít jist.

Najednou se ozvalo tlumené zaklepání na dveře. Katka vyskočila a běžela otevřít. Rozrazilla dveře. „Dědeček!“

Stál tam zpřímá v černém oblýskaném obleku, jediném, co měl, a jednou rukou tiskl na prsa černý plstěný klobouk. „Přinesl jsem vám dýni,“ prohlásil a podal nám to, co držel v druhé ruce.

O pár měsíců později děda tiše ve spánku zemřel. Když jsem mu uklízel skříň, našel jsem modrou obálku. Uvnitř byla kresba naší dcery Katky. Byl tam namalován kuchyňský stůl, kolem něho pět židlí. Jedna z nich byla prázdná. Ostatní byly obsazeny vybledlými strnulými postavami s nápisy máma, táta, Jeník a Katka. My čtyři jsme měli na obrázku namalovanou puklá srdce.

*z knihy Slepíci polévka pro duši
připravila Mirka Červenková*

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

TVĚ TŘI DARY

Mudrci z Východu přinášejí neznámému dítěti, kterému se chtějí poklonit, zlato, kadidlo a myrhu. My, kteří jsme ono Dítě v jeslích směli v plnosti poznat, můžeme přinést dary ještě vhodnější.

Dobře víme, že jedině toto Dítě je našim Stvořitelem. Stvořit znamená z ničeho udělat něco. Chceme-li skutečně oslavit Jezulátko jako svého Stvořitele, měli bychom mu přinést svou nicotu: svou vnitřní prázdnotu, bezradnost, nemohoucnost. Zvláště my, staří a nemocní, mu odevzdejme své bolesti a svou slabost. Bez naší nepatrnosti nás nemůže utvářet. Jestliže mu ji nabídneme, stane se náš život jeho dílem.

Dítě v jesličkách je též Otcovým Slovem. Slovo touží být slyšeno: vyhledává ty, kdo touží naslouchat. Můžeme mu nabídnout svou otevřenost, svou častou osamělost, mlčení i své naslouchání.

Dítětem je Kristus, náš Spasitel. Přichází, aby zhojil naše rány a vysvobodil nás z hříchu. Nikdy ho nepoznáme, neodhalíme-li mu své nitro, své viny.

Třetím darem, který mu můžeme dát, je naše potřeba jeho uzdravující moci. Tehdy on promění náš hřích v zářivé znamení své lásky.

Právě naše nicota (která nám odnímá všechno, co je našim domnělým vlastnictvím), naše naslouchání a naše odevzdaná provinění jsou těmi nejlepšími dary, jež lze Bohu přinést. Díky nim se pro nás pak může stát vším, čím pro nás touží být.

z knihy I dnes je Boží den

**Přeji vám všem,
vám, kteří prožíváte radost a pokoj,
i vám, kteří nesete tíhu odpovědnosti
za druhé,
vám, kteří se rozhodujete k důležitému
životnímu kroku,
a také vám nemocným, opuštěným,
vězněným,
zklamaným i jinak zkoušeným,
abyste vánoční svátky
prožili s jistotou, že vás Bůh má rád,
a abyste se skrze tuto jistotu
stávali jeho darem druhým i jeho slávou.**

Mirka Červenková

VZDĚLÁVÁME SE

SVÁTOST MANŽELSTVÍ

*Milí přátelé,
v našem seriálu o svátostech se dnes budeme věnovat nejčastější svátosti určené pro službu v církvi – svátosti manželství. Povolání k této svátosti je vždy spojeno s konkrétním člověkem, jak mi jednou řekl moudrý člověk. Toto povolání má samozřejmě jiné zaměření než kněžství, ale je neméně důležité a důstojné.*

Vznik a základ svátosti

Manželství není zřízení lidské, ale má jako každá svátost základ v přirozenosti, původcem je tedy Bůh. Na počátku stvoření byl svazek muže a ženy svázán nezrušitelných poutem – tvořili „jedno tělo“ – které ale bylo poškozeno hříchem.

Starý zákon často přirovnává vztah mezi člověkem a Bohem ke vztahu mezi mužem a ženou. Ovšem na rozdíl od vztahů mezi lidmi, které jsou zatíženy panovačností, žárlivostí a sobectvím, je Bůh neskonale věrný, jak o tom často píše proroci.

Manželský svazek je veliký již pro svoje zakotvení v lidské přirozenosti, jak bylo zmíněno výše, ale Kristus manželství ještě povýšil, když mu dal důstojnost svátosti. O křesťanském manželství můžeme hovořit jako o „trojúhelníku“ (muž, žena a Bůh). V Novém zákoně je manželství přirovnáno ke vztahu Krista a církve. Toto přirovnání je nesnadné k pochopení, a tak můžeme říci s apoštolem Pavlem: „Toto tajemství je veliké“ (Ef 5,32). Ten, kdo přijal svátost manželství, má tedy účast na tajemství, které spojuje Krista a církve.

Manželství a panenství

Bůh stvořil člověka z lásky a k lásce jej povolal. Je to nejzákladnější povolání člověka! Bůh je

pak prvním, komu se má tato láska prokazovat. V církvi vždy existovaly dvě formy účasti na lásce mezi člověkem a Bohem: manželství a panenství. Oba způsoby pochází od Boha a umožňují vyjádření a prožívání tajemství vztahu člověka s Bohem. Kdybychom si necenili manželství, nemělo by význam zřici se ho pro Boží království. Úcta k panenství a křesťanský smysl pro manželství jsou neoddělitelné a vzájemně se podporují.

Vlastnosti manželství

Manželství má důležité vlastnosti, které mají základ v Kristově milosti: jednotu a nerozlučnost, věrnost a plodnost.

Jednota a nerozlučnost – je to víc než jen splynutí v jednom těle, takže už nejsou dva ale jeden (Mt 19,6; Gn 2,24). Tato jednota se má projevovat ve vzájemné úctě. Muž a žena se jeden druhému dávají jedinou a nerozlučnou láskou, a proto zde není místo pro někoho dalšího (nemyslí se samozřejmě děti – ty jsou plodem této lásky!). To je důvod, proč je mnohoženství (povolené např. u muslimů nebo mormonů) v rozporu s křesťanským pojetím manželství.

Věrnost – tento postoj je součástí slibu, který si vzájemně dávají snoubenci v den sňatku. Věrnost znamená dodržení daného slova až do smrti jednoho z nich. Opakem je nevěra, která je nespravedlností, zraněním manželského pouta, jež také škodí dobru dětí.

Plodnost – jedná se o znamení a ovoce manželské lásky, živé svědectví vzájemného darování se manželů. Manželská láska vede svou povahou k plodnosti a tento Bohem chtěný úkon naplňuje jednotící a plodivý význam manželství. Zde je důležitá také rodičovská odpovědnost vůči dětem.

Svatební obřad

Je možné vykonat jen samostatný obřad (beze mše svaté), ale byla by jistě škoda neprožít tuto svátost ve spojení s Eucharistií. Samotnému slibu předchází bohoslužba slova.

Vlastní svatební obřad se skládá z těchto kroků:

- 3 otázky (zda se snoubenci rozhodli pro manželství dobrovolně; zda jsou si vědomi nerozlučitelnosti křesťanského manželství; zda přijmou děti od Boha ochotně a budou je vychovávat podle Božího zákona)
- vlastní manželský slib
- potvrzení platného uzavření manželství ze strany církve (biskup, kněz, jáhen)
- požehnání a výměna prstenů (znamení vzájemného pouta a věrnosti)

Matérii této svátosti je slib přijímáný.

Formou pak vyřčená slova slibu: **Já, N., odevzdávám se tobě, N., a přijímám tě za manžel-a/ku. Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré a zlé až do smrti. K tomu ať mi pomáhá Bůh. Amen.**

Jsou to hluboká slova, kterými nejdříve ženich a poté nevěsta stvrzují svůj vztah. Není to (na rozdíl od civilního sňatku) úředně-majetnické *Berete si..?* - Ano, ale vyjádření odevzdání se: **já se ti dávám** a teprve potom **tebe já přijímám**. Všimněte si, že ve slibu není žádná podmínka, sankce, omezení... jako výraz skutečné lásky: mít rád za všech okolností. Vyjadřuje ochotu snášet až do smrti partnerovy příjemné i nepříjemné projevy a sdílet s ním veškerý život; nejen to pozitivní, proč jsem si ho zamiloval. Lásky je spojena s trvalou vírou ve vzájemný růst; manželství se tak „zkvalitňuje“ spolu s rozvojem vlastní osobnosti. Oba manželé mají vlastní láskou napomáhat k osobnímu rozvoji toho druhého.

Je třeba podotknout, že k plnému uskutečnění (platnosti) této svátosti je třeba manželský akt – tzv. konzumace manželství skrze manželský styk. Obecně se má za to, že manželství bylo konzumováno, když spolu manželé bydlí. V případě, že je veden proces, který má zkoumat platnost uzavření manželství, je třeba opak platnosti výše zmíněného předpokladu dokázat.

*čerpáno z knihy P. Giglioni:
Svátosti Krista a církve*

V příštím díle se můžete těšit na pokračování dnešního tématu. Budeme se zabývat překážkami platnosti manželství, podmínkami udělování a účinky této svátosti. Na příště se opět těší

Petr Martínek

V JEŽIŠI KRISTU
SE ZVLÁŠTNÍM ZPŮSOBEM
SETKÁVÁ ČAS S VĚČNOSTÍ.
AŽ HODNOTA I TĚCH
NEJNEPATRNĚJŠÍCH VĚCÍ
VYKONANÝCH Z LÁSKY
VSTOUPÍ PRO SPOJENÍ S NÍM
Z NAŠEHO OMEZENÉHO
ČASU DO VĚČNOSTI.

AŽ JSOU PRO NÁS VÁNOCE
RADOSTNÝM OBDOBÍM,
KTERÉ ODHALÍ
KRÁSU ŽIVOTA Z VÍRY,
A TAK NÁM
V NASTÁVAJÍCÍM ROCE
UMOŽNÍ STÁVAT SE VÍCE
BOŽÍMI DĚTMI.

První svaté přijímání

Boží tělo

Slavnost Božského Srdce
Farní den

Cyrlometodějská pouť v Mikulčicích

Orelský tábor

Pouť na Ukrajinu

Gospel u nás

Roháče - dospělí

Ministranský tábor

Zlatá sobota v Žarošicích

Vítání poutníků ze Žarošic

Návštěva papeže Benedikta XVI.

Oslava narozenin otce Petra

Oslava narozenin otce Petra

Návštěva z nebes

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Rozhovor s varhaníkem – panem Václavem FATĚNOU

Pana Václava Fatěnu téměř každý bojanovský farník zná. Už více než čtyřicet let slouží v naší farnosti jako varhaník. Narodil se 6. října 1940, a tak v příštím roce, dá-li Pán Bůh, oslaví svoje jubileum. Jak se z obyčejného kluka, stane varhaník s velkým V, se dozvíme z následujícího rozhovoru.

třemi houslisty. Hlásit se na konzervatoř nebylo možné. Po ukončení studia jsem nastoupil do práce v Mistříně a nebyl jsem skoro doma. Pracovalo se tenkrát i v sobotu a pracovní neděle také nebyla výjimkou. Více času jsem měl, až když mě přeložili do Hodonína.

Jaké bylo Vaše dětství?

Narodil jsem se jako nejstarší ze čtyř sourozenců. Rodiče byli malorolníci, jakých bylo v naší vesnici více. Práce okolo hospodářství bylo dost, a tak jsme podle svých sil rodičům pomáhali. Můj otec, Václav Fatěna starší, byl varhaníkem. Při bohoslužbách nejenom hrál na varhany, ale také zpíval, hrál při svatbách a pohřbech a vedl sbor. Skloubit práce okolo hospodářství s touto funkcí bylo obtížné. Bydleli jsme v malém domku a zkoušky sboru bývaly u nás doma. Proto měla moje maminka více práce, než je obvyklé a zvládnout vše bylo těžké.

Takže jste přestal hrát? A nebylo to škoda?

Životní realita je mnohdy jiná než naše přání. V roce 1965 jsem se stal členem sboru. V tu dobu už nás vedl pan učitel Pavel Janeček. Hrál jsem při zkouškách v „hudebce“ na klavír a pomalu začínal doprovázet sbor a orchestr i jako varhaník. Hudební úroveň sboru a orchestru stále rostla a já jsem se musel opravdu snažit, abych zvládl náročné zkoušky a skladby. Zkoušeli jsme stále náročnější, ale nádherné skladby.

Řeknete mi které?

Pan učitel Janeček napačitoval více jak dvacet mší a velké množství různých krátkých skladeb. S odstupem času můžu děkovat Bohu za mou spoluúčasť na provedení například těchto děl: Jakub Jan Ryba - Hej mistře, Václav Kafka - Misa in honorem sancti Venceslai, František Xaver Brixi - Misa pastoralis, Antonín Dvořák - Mše D-dur, Jaroslav Křička - Válašská jitřní mše pastorální, W. A. Mozart - Korunovační mše, Georg Frídrieh Händel - Alelluja z oratoria Mesiáš nebo Robert Führer - Te Deum a mnoho dalších.

Co byste nám řekl o svých hudebních začátcích?

Když mi bylo asi osm let, oslovil mého otce pan učitel Pavel Janeček. Důrazně doporučil, abych k nim začal docházet na hodiny hry na harmonium. Měl jsem dilema, čemu se věnovat více? Pouličním hrám, či fotbalu, nebo hře na harmonium? Asi od dvanácti let jsem zkusel hrát na varhany. Hrál jsem nejdřív na požehnaní a od sedmé třídy občas i při mši svaté. Po ukončení základní školy mě přijaly na internátní školu, která byla na Slovensku.

Slyšela jsem také, že jste nějaké skladby sám složil.

Taky jsem to slyšel. Ale to je zanedbatelné. Hlavně jsem upravoval texty a harmonizoval místní starší skladby. Několik skladeb jsem složil k požehnaní, pohřbu, nebo k obětování.

Vy jste tedy nestudoval hudbu na konzervatoři?

Ne, docházel jsem jenom v době základní školy do bytu pana učitele Janečka spolu se

Tyto skladby zpíval např. sólista pan Vojtěch Račický, můj bratr František Fatěna, ale složil jsem skladby i pro pohřební zpěvačky.

Nyní žijete sám, cítíte se osamělý?

Žiju sice sám v domě, ale osamělý se necítím. Moji nejbližší jsou blízko. Mám tady v Bojanovicích rodinu. Rád čtu a občas hraju v kostele na varhany. ... Je dobré, že je tolik následovníků a můžeme se střídát. Skoro celý život jsem se věnoval hudbě a teď mám rád, když je někdy ticho. Vzpomínám si na jednu příhodu. Měl jsem možnost koupit si domů staré harmonium, abych mohl cvičit doma. Měl jsem z této nabídky velkou radost, ale moje maminka to zakázala. Tenkrát jsem tomu nerozuměl a trochu jsem se i zlobil. Dneska už to chápu. Otec musel doma hrát, cvičit žalmy a nikdy u nás nebylo ticho. Maminka asi měla v sobě tolik hluku jako nyní já.

Co se Vám líbí nebo nelíbí na mladých lidech?

Líbí se mi, jak jsou mladí a mají málo let a nelíbí se mi, že já už mám moc let. ☺

Mladí je krásné. Mladí lidé by si ho však měli vážit a neměli kazit málo inteligentními idoly, které většinou špatně končí. Možná mám štěstí, že v době mého mládí ještě nebyly počítače. Kdovi, jaký by můj život byl...

Na co vzpomínáte nejraději?

Nejraději vzpomínám na dramatický týden, kdy se poprvé uváděla Kafkova mše. Hudební skladatel Václav Kafka tuto mši složil pro bojanovský sbor a orchestr. V tom hektickém týdnu před hody se večer co večer zkoušelo včetně soboty více jak do 22 hodin. Nejedna z nás i já, tehdy člen sboru, jsem byl v údivu, jak akordicky i melodicky bohatá a zároveň obtížná ta skladba je. Mnohokrát při uvedení této mše na varhany hrál samotný autor Václav Kafka. Později p. Kafka připomínal panu učiteli, aby se na ty varhany nezapomínalo a aby někdo toto velmi náročné dílo na varhany nastudoval....

Hraní na varhany při bohoslužbách a doprovázení sboru, to je velmi obtížná funkce. Vzpomenete si na něco, co Vás pobavilo?

S panem učitelem Janečkem jsme také často vystupovali a jezdili na zájezdy. ... Při zkoušení i velmi náročných skladeb se vždycky našel důvod něčemu se zasmát a pobavit se. Ale pro povzbuzení malých hudebníků musím přiznat, že jsem velmi nerad docházel na hodiny hry na harmonium k učiteli Janečkovi. Bylo to asi v páté třídě. Koncem listopadu se šel brzy a já jsem šel cestou do Zelnice, kde tehdy pan učitel bydlel. Přemýšlel jsem, jak se vyhnout hodině a přiznám se, že jsem se bál do tak tmavé ulice, jako byly Zelnice, jít. Odvahy ubývalo a náhodou jsem si vzpomněl, že asi před dvěma dny jsem si udělal malou díрку na oděvu. Trochu jsem jí pomohl a doma jsem vyděšeně oznamoval a ukazoval svůj oděv, co dokáže neznámý pes v tmavé ulici. Pak nastalo vyšetřování, či to byl pes. Dnes jsou účastníci onoho vyšetřování již na nebesích a už znají pravý stav věcí. Moje příprava na tu hodinu postrádala usilovného cvičení.

Panu Václavu Fatěnovi děkuji nejenom za rozhovor a čas, který si pro něj vyšetřil, ale především za velmi obětavou službu v naší farnosti. Do dalších let přeji hlavně tolik potřebné zdraví a Boží požehnání.

připravila Kamila Ištvánková

I já se chci za sebe i za naši farnost připojit; chci poděkovat panu varhaníkovi Václavu Fatěnovi za jeho dlouholetou věrnou a dobrou službu naší farnosti; šlo a jde o službu nám všem a Bohu samotnému.

Bůh sám ať Vám tedy žehná a dává sílu i ostatní potřebné dary...

o. Petr

SESTRA SIMEONA ANNA HUNČOVÁ

Před pěti lety vstoupila do řeholního společenství Anička Hunčová. Je nejmladší řádovou sestrou z naší farnosti. Byla ochotná odpovědět na naše otázky týkající se jejího života.

1. Jak jsi pocítila své povolání do života v řádu?

Už na církevní střední pedagogické škole v Brně jsem se setkávala se sestrami, které nás vyučovaly a byly na internátu. Po střední škole jsem začala učit děti v mateřské školce. Ale z důvodu nízkého počtu žáků mě na tři měsíce propustili a Hospodin měl tak možnost začít volat. V této době jsem se dostala na Velehrad pomáhat v exercičním domě a měla jsem možnost poznat život sester. Začala jsem se ptát, jaké je mé povolání a několikrát jsem se přistihla, že sestram „svatě závidím“. Bylo to v adventu, a tak jsem mohla během přemýšlení nad tímto povoláním slyšet při čtení na jedné mši, jak Hospodin skrze proroka Izaiáše říká Izraeli: „Neboj se!“

2. Můžeš představit kongregaci, kterou sis vybrala, a proč právě ji?

Naše kongregace je ještě takovým „mládětem“ v církvi. Byla založena teprve před

osmdesáti lety, r. 1928, na svátek Narození Panny Marie. Od roku 1907 probíhaly na Velehradě unionistické kongresy, jejichž iniciátorem byl olomoucký arcibiskup Antonín Cyril Stojan. Měl v úmyslu založit řeholní kongregaci, která by se zapojila do díla sjednocení, avšak brzy zemřel. Rok po jeho smrti začala uskutečňovat tento záměr vytvořením laické Cyrilometodějské družiny naše Matka zakladatelka, která se zájmem unijní snahy sledovala.

Každé kongregaci nebo řádu je Duchem svatým svěřen nějaký specifický úkol. Duch svatý ho nejprve vloží do duše nějakého člověka, který jej pak předává dál. Tím naším úkolem je modlit se a přinášet oběti za jednotu křesťanů. Ale netýká se to jen těch velkých ran Kristova těla, jimiž je roztržena církev. Znamená to vyloučit ze života také všechno, co nás

mezi sebou navzájem i mezi námi a Kristem rozděluje: závist, sobectví, pomluvy... Protože když nebudeme plnit vůli Boží a nebude mezi námi láska, pak nemůžeme chtít, aby byla církev jednotná.

No a proč jsem si vybrala tuto kongregaci? Bůh mě sem přivedl, tak jsem nehledala nic jiného. A také jsem si díky o. Petrovi v mládí oblíbila čtení Pisma sv. (jako sv. Cyril a Metoděj) a chtěla jsem ho svým životem dávat dál.

3. Jaká je náplň Tvé služby?

V kongregaci je nás čtyřicet a každá z nás má přidělenou určitou práci, kterou si plníme během dne (vaření, úklid, péče o nemocné; v Brně na školách sestry vyučují...) Starší sestry pomáhají na zahradě a my mladé jsme zaměstnány v domě. Já jsem například v poslední době pracovala v kuchyni a nyní se starám o staré a nemocné sestry. Kromě toho studuji dálkově na Teologické fakultě v Olomouci.

Ráno začínáme 5:20 v kapli modlitbou ranních chval a mší svatou, po které se rozcházíme k práci. Přes den máme chvíle společné a osobní modlitby. Největší náplní je však neustále pracovat na vztahu k Bohu a bližním.

4. Jak Tě přijalo společenství sester a jak se v něm cítíš?

Sestry nás, které jsme přišly teprve nedávno, přijaly s otevřeným srdcem. Žádná sestra nepříjde do kláštera „jen tak“. Na začátku je vždy povolání, které dává Bůh a On také posílá toho člověka do společenství, které má pro něj připravené. Proto je každý nový člen darem Božím. Vždy si také vzpomenu na slova apoštola

Pavla, který říká: „proto přijímejte jeden druhého do svého společenství, jak i Kristus přijal vás – k oslavě Boží“.

5. Co je na životě v řádu radostné a co těžké?

Myslím, že každý člověk, nehledě na povolání, zažívá v životě chvíle radostné i těžké. Ale pokud se snažíme vše prožívat ve spojení s Bohem, pak i ty chvíle těžší Bůh nakonec promění v radost. Vždyť každá

zkouška a těžkost má své východisko.

Život ve společenství mi přináší radost. Pokud by některá dívka chtěla poznat život v klášteře, může se k nám přijít podívat. Dveře jsou jí otevřené.

Děkujeme sestře Simoně za rozhovor a přejeme jí hojnost Božího požehnání v její službě i jejím životě.

Alena Tlachová

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

ADAM A EVA

Naše životy se zpravidla nevyvíjí podle našich představ a snů. Ještě horší je však situace ve vztazích pracovních, osobních, mezi manželi, mezi sourozenci, mezi rodiči a dětmi... Některé těžkosti musíme jenom přijmout, ale někdy máme možnost různými způsoby reagovat. Záleží jenom na nás.

Následující situace může některé přivést k smíchu, někdo možná tento rozhovor ani nedočte, další zapochybují o úrovni tohoto článku. Jak by rozhovor na podobná témata vypadal u vás doma? Zkuste být na pár dní paní Evou nebo panem Adamem a třeba zjistíte, že máte vedle sebe Adama nebo Evu.

„Adame, večer půjdu do vinárny a nevím, kdy se vrátím. Uložíš děti?“

„To je dobře, Evo, už dlouho jsi nikde nebyla.“

„Máš pravdu. Dneska přišel výpis

z banky a je tam nezvykle vysoká částka z baru.“

„Ano, zapíjeli jsme tu Pavlovu svatbu a já jsem to zaplatil.“

„To dá rozum, vždyť je to tvůj nejlepší přítel. A co v práci nového?“

„Konečně jsem našel sekretářku. Je moc hezká a na to, jak je mladá, je i velmi chytrá a inteligentní.“

„To jsem ráda, že jsi spokojený.“

„A jak se tobě dařilo celý den, koupila sis ten svetřík, co se ti líbil?“

„Nekoupila, protože když jsem u samoobsluhy couvala, promáčkla jsem blatník.“

„A to mi říkáš až teď? Nestalo se ti nic?“

„Nic mi není, jen jsem se lekla.“

„Pusť to z hlavy. Zítra zavezu auto do servisu, ať to dají do pořádku.“

„Adame, a kde jsou děti?“

„Jsou v pokojíčku a uklízí. Představ si, že Adámek dostal zase pětku z matematiky.“

„Ale to musí být hodně zklamaný.

V sobotu to s ním procvičím. Říkáš, že půjdeš na fotbal, že?“ „Ano, ale do půlnoci se určitě vrátím. Mimo chodem, Evička dnes měla taky špatný den. Roztrhla si ty nové kalhoty.“

„Nevadí, zkusím to zašít, jestli to ještě půjde. Adame, to je přece hloupost, abys odcházel z toho fotbalu v nejlepším. Já vím, že potom jdete na pivo. Klidně přespí u Pavla, abys nemusel řídit a vrátíš se ráno.“

„Přespím tedy u Pavla. Jo, a ty kalhoty už sešila moje matka.“

„Zítra jí zavolám a poděkuju. Vadilo by ti, kdybych ji pozvala v neděli na oběd? Je tak osamělá.“ „Dobrý nápad.“

„Adame, děti, večere je hotová.“

Z knihy Ženy, milujte svoje muže Hugues Dollie a z internetu

Určitě jste se také při čtení tohoto rozhovoru pobavili, ale snad nás to přivedlo i k zamyšlení nad našimi reakcemi v podobných situacích.

CO VÁS ZAJÍMÁ

Otázka: Co mám dělat se svou častou nesoustředěností při mši svaté?

Asi tušíte, že na tuto otázku není ani jednoduchá, ani jednoznačná odpověď.

Zjednodušeně řečeno, nesoustředěnosti mohou být dvojího druhu – ty, za které nemůžeme, a ty, které jsme si přímo či nepřímo zavinili.

Nejdříve tedy **nesoustředěnosti nezávislé**. Odkud pocházejí? Nejčastěji asi z naší omezené schopnosti „udržet myšlenku“ (slovy Járy Cimrmana). Žádný člověk (bohužel, ani kněz...) se nedokáže dokonale soustředit po dobu celé mše svaté – podobně jako nikdo nedokáže hodinu naplno běžet. Nejen naše fyzické, ale i duševní schopnosti mají své meze. Schopnost soustředěnosti je ještě daleko menší u dětí a postupně nás opouští ve vyšším věku. Proto stesky starších lidí nad tím, že „už se neumí dobře modlit“, mohou vycházet jen z toho, že jejich schopnost soustředěnosti je už menší než dřív a žádný hřích neúčty k modlitbě nebo ke mši svaté se zde nemusí projevovat.

Nezávislou roztržitost jistě docela často způsobí rodičům malé děti přítomné na bohoslužbě.

Zčásti či úplně nezávislé mohou být také roztržitosti způsobené starostmi či únavou anebo i myšlenky – někdy snad i pokušení – které přicházejí „samy od sebe“, aniž bychom my sami chtěli. Když má někdo nemocné dítě nebo vážný problém v práci, asi není v jeho silách, aby to na dobu jedné hodiny úplně pustil z hlavy...

Zde už ovšem přecházíme k **nesoustředěnostem zaviněným** nebo přinejmenším zbytečným. Mám teď na mysli výše zmíněné starosti. Jestliže se nečeká, že je při mši svaté dokonale *pustíme z hlavy*, čeká se něco jiného: že si je nenecháme sami pro sebe – tedy že je

odevdáme do Pánových rukou. Vždyť jemu na nás záleží! Můžeme tak učinit ve chvíle ticha přede mší, po promluvě, při přímluvách (mohu v srdci dodat svou vlastní přímluvu), při přinášení obětí darů (jako dar mohu Pánu nabídnout i svůj problém, ba i svůj hřích!), při svatém přijímání... Je také dobré, když hned po požehnání neprcháme z kostela co nejrychleji, ale dopřejeme si ještě chvíli na „doznění“ toho, co jsme právě prožili.

Naši soustředěnost při bohoslužbě jistě ovlivňuje i naše (ne)připravenost. Snad to znáte: pokud si v týdnu nebo v neděli ráno sami či s rodinou přečtete obě čtení a evangelium, je prožívání mše svaté jistě lepší. Je klidné možné si číst evangelium např. z našich farních listů i ve chvíli, kdy je při bohoslužbě čteno nahlas...

Opakem přípravy na mši svatou je dlouhé vysedávání u televize nebo u počítače – samozřejmě tím hůře, pokud se při tom sledují scénny nečisté či násilné a podobně. Ještě širěji řečeno, překážkou dobrého prožívání setkání s Pánem je jakýkoliv náš hřích, zvláště takový, který ve svém srdci necháme „zahnívat“ a nic s ním neděláme.

Za svoji soustředěnost a za dobré prožití mše svaté se můžeme (a snad i máme) modlit. Třeba právě ve chvíle před začátkem bohoslužby... Stejně tak je důležitá i modlitba za sloužícího kněze – aby svým prožíváním mše svaté i svou promluvou co nejlépe zprostředkoval Boží působení mezi námi.

Víme, že nám Pán skrze slavení památky své oběti a svého vzkříšení nabízí mnoho svých darů a uzdravení; co víc, nabízí nám setkání se sebou samým. Nenecháme tyto poklady ležet ladem. Zároveň se ale nebojme přicházet za Ježíšem, i když jsme slabí, hříšní a nesoustředění. Věřím, že na nás čeká s otevřenou náručí.

o. Petr

FARNÍ RADA SE SEŠLA 16. ZÁŘÍ A 2. PROSINCE 2009

Byly projednány a vyhodnoceny následující body:

Ukončené akce:

- Byla provedena stavební úprava jedné ze zpovědnic včetně odhlučnění a odvětrání.
- Na faře proběhla výměna oken firmou Decro Bzenec s následným vymalováním stěn, natřením obložení a opravy štítu do dvora.
- Bylo vyčištěno sportovní hřiště – akce se zúčastnilo hodně brigádníků.
- Proběhlo šetření nabídky na odběr levnější elektrické energie od firmy BICORN. Bylo rozhodnuto s přechodem k jiné společnosti počkat (v současné době je dodavatelem EON).

- Památkovým úřadem byla schválena žádost na opravu kaple Jana Nepomuckého.
- Předběžně byl schválen návrh na vybudování umělé horolezecké stěny v garáži fary.

Plánované akce:

- návrh na výměnu koberců v kostele, výměnu židlí a opravu lavic – týká se především výměny prken podlahy.
- Stavební úprava druhé zpovědnice.
- Potřeba opravy dlažby okolo kostela včetně přípravy nového topného kanálu. Doporučeno zpracovat projektovou dokumentaci a v roce 2010 prozatímně vyspravit popř. vyměnit prasklé nebo jinak poškozené dlaždice.

Hana Maděryčová

Na fotografii vlevo vidíte (zatím) neopravenou zpovědnici, vpravo je zpovědnice po úpravě (nová dlažba, elektroinstalace, skleněná výplň dveří, odhlučnění ...). Rozdíl lépe posoudíte při osobní návštěvě ...

John Farndon: Školní encyklopedie (EN – ENCYKLOPEDIJE)

Nakl. Svojtka & Vašut, 272 stran

Encyklopedie, která může sloužit jak pro rychlé ověřování faktů, tak i jako zdroj pro podrobnější studium. Informace, které obsahuje o lidech, myšlenkách, událostech a světě kolem nás tvoří skvělý úvod do světa vědění. Knihu lze využít k domácímu studiu i jako pomocný materiál pro práci ve škole.

James W. Sire: Průvodce světovými názory (F – FILOZOFIE)

Nakl. Návrat, 164 stran

Kniha podává přehled sedmi nejrozšířenějších světových názorů: teismus, deismus, naturalismus, nihilismus, existencialismus, panteismus a new age, spolu s jejich kritikou a obhajobou vlastního křesťanského názoru autora.

Alois Pekárek: Hořící srdce (H – HOMÍLIE)

Ydavatelství FIBOX, 295 stran

UKÁZKA Z KNIHY:

Svět je velká čekárna. Každý na něco čeká. Nemocný čeká na zdraví, chudý na výhru, matka čeká na dopis od dítěte. Některá čekání jsou **radostná**. Když má přijít někdo milý, oblíbený, vzácný – naše srdce se chvěje touhou. Jindy je čekání **úzkostlivé**. Někdo má jít na operaci. Odebrali mu vzorek tkáně a poslali na rozbor. Je to zhoubné nebo benigní, neškodné? Čekání může být **nečinné**. Například jsme na nádraží, vlak má zpoždění, již nelze nikam odejít, můžeme jen pasivně čekat. Nebo jsme u lékaře. Čekárna je plná, nedá se nic dělat, jen čekat. Ale je také čekání **aktivní**. Před průvodem Božího těla v obci – to bylo příprav. Zametala se cesta, okna se zdobila květinami a svícemi.

Jaké je naše adventní čekání? Především radostné. *Přijde, přijde Vykupitel, všichni zaple-*

sejme. Vesele zpíváme, Boha Otce chvalme, že nám Syna svého jednorozeného, dal na vykoupení národa lidského. Advent je doba velké aktivity. Na příchod Páně nejen čekáme, ale připravujeme jeho příchod. Příchod do chrámu, do rodiny, do naší duše.

Je několikery advent. Především advent **historický**. Při odchodu z ráje nesl si člověk slzu v oku, aby oplakával bidu. Když člověk zapadl do bahna – hříchu, sám se vytáhnout nemohl. Musí někdo od Boha přijít a zachránit nás. Ale člověk si nesl i naději, že nás Bůh neopustí, že nám pošle Zachránce. Touhu dávných předků po Vykupiteli si připomínáme, když v šeru kostela zazní adventní zpěv. *Ejhle, Hospodin přijde a bude v onen den světlo velké*. To světlo zazářilo nad Betlémem, když konečně Spasitel přišel a narodil se.

Ale tato skutečnost sama by nestačila.

Byť Kristus tisíckrát se zrodil v Betléme, přec je to marno, když nezrodí se ve mně.

A to je druhý advent, advent **mystický**. Kristus Pán stojí u dveří a klepe: Mohu k vám přijít? Umělec namaloval tuto scénu. Jeho synáček mu ale řekl: „Tati, tys nenamaloval u dveří kliku. Jak může Kristus Pán vejít?“ Otec odpověděl: „Pán Ježíš se nikomu nevnučuje. Zaklepe a počká. Kdo ho chce přijmout, musí sám zevnitř otevřít.“ Otevřeme? Pozveme ho? Přijmeme ho? Zamysleme se.

Kristus Pán přijde pro nás v hodinu, kdy se nenadějeme. Budme připraveni jako sluhové, abychom zaklepli, až on zaklepe. *V modlitbách vytrvejme, na Pána čekejme...* Moji milí, přeji vám, až přijde Pán Ježíš o Vánocích, ať zpíváte *Radujme se, veselme se*. Až ho přijmete ve svatém přijímání ať budou vám znít v srdci slova *Nám, nám, narodil se*. Až pro vás přijde na konci vašeho života a vy mu nabídnete dobré skutky vykonané pro něho, ať vás vezme do nebeského Betléma. Amen.

Mirka Červenková

JAKUB JAN RYBA

Jakub Jan Ryba, je český hudební skladatel přelomu klasicismu a romantismu. Sbíral lidové písně a sepsal je do sborníků českých písní. Jeho nejslavnější, dodnes nejhranější a nejpůvodnější skladbou pro vánoční období je Česká mše vánoční.

Už jako osmiletý uměl velmi dobře hrát na klavír a učil se na housle a varhany. Od roku 1780 studoval s pomocí svého strýce v Praze piaristické gymnázium, po jeho ukončení studoval filozofii. Získal značný rozhled a vzdělání (kromě češtiny a samozřejmě němčiny četl francouzsky, italsky, latinsky i řecky). Po pěti letech jej však otec, který byl učitelem v Přešticích, povolal do Nepomuku, kde se uvolnilo místo učitelského pomocníka. J. J. Ryba toto místo ale nedostal. V roce 1786 se stal pomocným učitelem v Mníšku a od roku 1788 až do smrti působil jako učitel v Rožmitále.

V roce 1790 se oženil, byl otcem třinácti dětí, z nichž přežilo sedm. Jedním z jeho synů byl i významný český oftalmolog prof. Josef Arnošt Ryba. Později žil a skládal v bídě – místo venkovského učitele v lidech nevzbuzovalo autoritu – avšak v této době složil svoji nejznámější vánoční mši - Českou mši vánoční a to roku 1796. Má český text, protože Ryba byl toho názoru,

že „z latinsky zpívaných žalmů nemá náboženský užitek ani zpívající ani poslouchající“. I další svá díla psal s českým textem.

V roce 1815 odešel 8. dubna ráno směrem k Voltuši, kde měl schůzku s intelektuálem Nicholasem Riessem. Ten ho pod kopcem Štěrbinu našel ještě živého, avšak umírajícího, s krčními tepnami podřezanými břitvou. Jako sebevrah byl Ryba pochován bez obřadu na zrušeném morovém hřbitově, teprve po čtyřiceti letech spčinul na rožmitálském hřbitově. Jeho čin měl důvod v dlouhodobé vyčerpanosti, depresích, obtížné ekonomické situaci rodiny, trýznivém fyzickém onemocnění, neutěšených vztazích učitele k nadřízeným...

Na místě jeho smrti v roce 1854 postavili lesní dělníci kamenný křížek, v roce 1933 byl doplněn kamennou mohylou, která zde stojí dosud. Vedle mohyly se nachází i pomník k 50. výročí vzniku Československa.

Ryba je autorem zhruba 1300 kompozic různého rozsahu a nejrůznějších forem. Převážně se jedná o duchovní skladby.

čerpáno z internetu

"ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ" J.J.RYBA

Arranged by Kili

EKONOMICKÁ KRIZE DOLÉHÁ...

- možná jsme prožili těžký rok

Bliží se konec roku, a tak bilancujeme, jaký byl, jak jsme ho prožili. Někomu se žilo dobře, někomu třeba hůř... Chtěla bych se chvíli zastavit u článku z Perspektiv 36/2009 (přílohy Katolického týdeníku), kde píše o příčinách a důsledcích globální krize náš přední ekonom Tomáš Ježek. Zamýšlí se například nad otázkou úvěru: „Úvěr je sám o sobě velmi užitečná a nepostradatelná součást hospodářského života každé země. Úvěr však nemá sloužit k tomu, aby člověk dlouhodobě žil na dluh, nad poměry. To je nejen nemravné, ale také dlouhodobě neudržitelné... Současná světová finanční krize je důsledkem porušování základních hodnot svobodné společnosti, kdy každý má nést odpovědnost za své činy a dodržovat daná pravidla. Tyto normy byly zejména ze strany amerických bank hrubě porušeny. Ty se domnívaly, že jsou „too big to fall“ (příliš velké, aby padly), že je vláda nakonec vždycky bude muset pomoci záchranných balíčků podržet. A tak lehkomyšlně poskytovaly hypotéky i lidem, u nichž jim muselo být jasné, že je nikdy nesplatí. Měly z toho krátkodobý zisk, šéfové si namazali kapsy. Nemoc amerických bank se pak pomocí jejich bezcenných aktiv rozšířila do celého světa...

Selhala stará ctnost – spřívnost a všestranná střídmost. Žít na dluh nelze donekonečna. Na splacení dluhů vždycky dojde a je dobře, že dojde. V bankovním sektoru nemůže mít úpadek morálky jiné než katastrofické rozměry. Takové, které můžeme v posledním roce právě pozorovat v americkém bankovním sektoru...“

Ale jsou mnozí, kteří žili skromně a přece

je krize postihla. Přišli o práci a třeba je to už dlouho, co jsou doma. Jak mají zabezpečit rodinu? Věřím, že je to moc těžké a kdo to neprožije, neumí si asi ani představit, jaké to je... Když jsem o tom přemýšlela, vybavil se mně článek z obecního Zpravodaje z r. 1999, ve kterém Dr. Vladimír Ondruš popisuje historii naší obce, konkrétně těžký rok 1849. Tehdy, 25. července, uprostřed horkého léta, vypukl požár. Byl obrovský a za obět mu padlo 271 domů(!) z celkových 360, které v Dolních Bojanovicích tenkrát stály. Oheň způsobil nesmírné materiální škody, ožebračil většinu obyvatel obce, ale obešel se bez lidských obětí. Nikdo však netušil, že za pár dnů začne něco horšího – cholera. První tři lidé zemřeli 11. srpna, od 18. srpna již pravidelně umíralo deset osob denně – mladí lidé, staří i děti...! Lidé žili v děsivé hrůze. Tehdy se také vydali prosit o pomoc Pannu Marii Žarošickou. Dodnes si připomínáme, že Matka Boží jejich prosbu vyslyšela. Nákaza ustoupila, celkem zemřelo 213 lidí, některé rodiny vymřely v obci úplně.

Jak strašně těžká doba to musela být. Jak těžká zkouška víry. Naši předkové to vydrželi, překonali, viru neztratili. Třeba to může být i pro nás povzbuzení, když nevíme, jaký bude ten příští rok.

Alena Tlachová

Cestička

Ahoj kluci a děvčata,

přejeme vám požehnané a radostné Vánoce. A ta radost z narozeného Mesiáše ať vám vydrží i do dalších dnů, kdy už budete chodit do školy nebo školky.

Snad k tomu přispěje i náš malý dárek v podobě příběhu.

ZTRACENÁ HVĚZDA

Hvězdy jsou zvědavé, to je všeobecně známé. Jejich úkolem je všechno bedlivě sledovat. Co mají také dělat, když nic jiného na obloze není na práci. A právě tato zvědavost změnila osud jedné malinké a neposedné hvězdičky.

Byla tak malá, že stěží dohlédla na to, co se dělo v Mléčné dráze. Vyklonila se, aby co nejlíp viděla. V úžasu nad barevnými chvosty dvou komet, které se v hustém prouzu jen tak tak nesrazily, zapomněla včas zatočit a vypadla ze své dráhy. Cestou, jak padala, ztrácela ze svého povrchu jednu vrstvu za druhou. Nakonec dopadla na Zemi a v té chvíli nebyla už větší než pomeranč.

Dopad hvězdičky zmínil mechový polštář v lese. Šlo kolem divoké prase, které hledalo v hlině něco k snědku. Uvidělo ji, ochutnalo, a protože hvězdy samozřejmě k jídlu nejsou, tak ji rozhořčeně nohama zahrabalo do spadlých větviček a kamínků. Hvězdička nemohla dělat nic jiného než ze všech sil zářit a doufat, že ji někdo uvidí. Takto zahrabaná ztrácela sílu a měla strach, že přestane svítit úplně.

Právě v tu chvíli šla kolem žena, která hledala houby. Nadzvedávala listí a větvičky dlouhou holí, až si všimla, že se v zemi cosi blýská. Zvedla to, a protože ta žena měla dobré srdce, hvězda se jí v dlaních nádherně rozzářila.

„Ta je krásná,“ zvolala žena, „vezmu si ji domů.“

Bude svítit muži na cestu, až se bude vracet z práce a dětem, až půjdou ze školy!“ Zapomněla, že šla hledat houby a spěchala domů. Doma hvězdičku postavila do okna.

Už se brzy šelilo, a když se manžel vracel z práce, překvapila ho jasná zář v okně.

„Co to tolik svítí?“ ptal se. Žena mu vyprávěla, co se jí v lese přihodilo.

„Určitě to bude nějaká vzácná věc,“ prohlásil manžel, „prodáme to a budeme bohatí.“

„To ne,“ bránila se žena, „dáme si ji před dům, aby všem svítila na cestu!“

Hvězdička se po tom, co žena řekla, rozzářila jako nikdy před tím.

Muž ale nakonec prosadil svou. Jednoho dne hvězdičku zabalil do papíru a odnesl do města. Vstoupil do pěkného zlatnictví. Když otevřel balíček, hřejivé světlo hvězdičky naplnilo celý obchod. Perly a diamanty před ním zbledly závidí.

Zlatník nadšeně vykřikl: „Rozřežu ten vzácný kámen na kusy, to bude šperků na prodej! Ten kus může mít cenu ...“ Ale nestačil větu dokončit. Jeho slova připravila hvězdičku o všechny síly a ona celá pohasla.

„Co to má být? Vy si ze mne děláte legraci?“ rozkatil se zlatník. „Koukejte zmizet a ten krám si vezměte s sebou!“

Muž schlíple zabalil hvězdičku zpátky do papíru a zdrceně odešel. Byl zrovna Štědrý den a ulice byly plné lidí. Na chodníku nějaké děti chystaly stánek s předměty na dobročinný prodej pro chudé. Jak mužem lomcoval vztek, hodil zabalenu hvězdičku těmto dětem.

„Vezměte si to. Třeba to také prodáte.“ A jak to dořekl, už byl pryč.

Děti zvědavě rozbaly papír a pod rukama jim zazářila hvězdička. Zlatavé světlo jako by hrálo přímo u srdce. A ta malinká hvězdička, která chtěla pro někoho žít a zářit, se dětem zalíbila.

„Ta je krásná!“ zašeptaly s údivem.

„Tu prodat nesmíme,“ řekl jeden chlapec.

„Dáme ji doprostřed komety, co visí nad vchodem do kostela,“ napadlo holčičku s červenou šálou.

„Správně. Bude dnes svítit na cestu všem, kdo půjdou na půlnoční mši,“ prohlásil třetí.

Nechali stánek stánkem a rozběhli se ke kostelu. Když ji připevnili na vánoční hvězdu, byla tak šťastná, že se před kostelem rozjasnilo jako ve dne. A všichni, kdo šli do kostela, si říkali: „To je opravdu jako bychom šli do Betléma s pastýři,“ a měli velkou radost.

přípravila Božena Bílíková

FOTBALOVÝ TURNAJ MINISTRANTSÝCH TÝMŮ

V neděli 25. října jsme po požehnání jeli do Hodonína, kde se ve sportovní hale hrál turnaj ministrantů ve fotbale, který organizoval o. Pavel z Mutěnic. Když jsme dojeli, dostali jsme luxusní šatnu. Byly tam týmy z Hodonína, Telnic, Mutěnic a Tvarožné. Byli jsme rozděleni na kategorii mladších a starších. Hráli jsme celkem asi osm zápasů, rvali jsme se jako lvi a nakonec jsme skončili čtvrtí. Odpoledne se nám líbilo.

za ministranty Martin Rebenda

V neděli 6. 12. 2009 uvedl Svatováclavský sbor několik adventních skladeb: Panis Angelicus od B. Kotheho, Jdu klanět se Ti od J. S. Bacha

Říká se, že kdo zpívá, dvakrát se modlí. Toto rčení platí zejména u skladby J. S. Bacha, kterou jste mohli slyšet. Při zpěvu je textu zpravidla špatně rozumět, proto uvádíme celý text na tomto místě:

Jdu klanět se ti, Bože náš, můj Pane dárce žití. A nesu ti, cos daroval, čímś naplnil mé bytí. Svě srdce, duši, tělo, krev, svou mysl, sílu, ducha, zpěv, vším ctím tě, děkuji ti.

Dřív, nežli jsem se narodil, tys pro mne přišel dávno. A za svého's mě prohlásil, než mi co bylo známo. Když já jsem ještě nedýchal, už dávno's za mnou, Pane, stál a myslel na mé blaho.

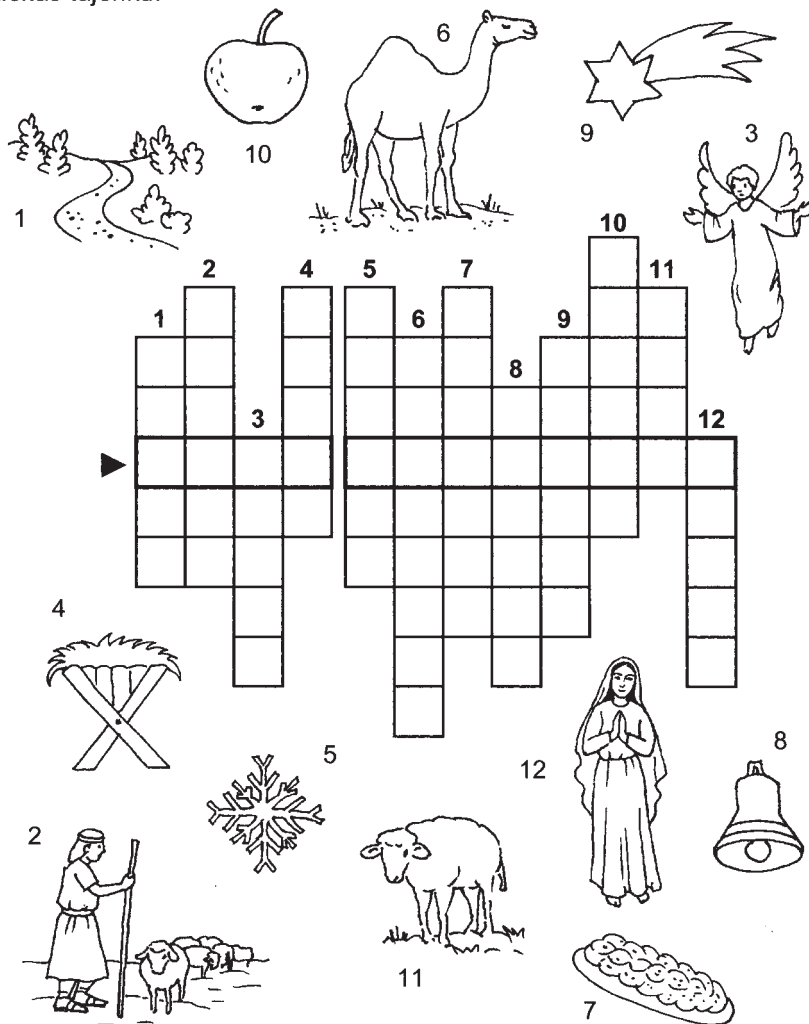
Když jsem byl spoután v temnosti, tvé světlo zazářilo, mně ubohému v hojnosti mír pokoj připravilo. V mém srdci radost probouzíš, ty Slunce, které věčně bdíš a konáš slavné dílo.

Zde ve tvém chrámě chtěl bych rád být, Pane, bez přestání, tu neměl bych se čeho bát, tvá láska neporaní. Chtěl bych tě věčně uctívat, mé nitro bylo by tvůj hrad, kde se ti všechno klaní.

CO SLAVÍME O VÁNOCÍCH?

Vánoce patří k největším svátkům v roce. Mnoho lidí však ani neví, proč se Vánoce slaví. Křesťané si připomínají velkou a radostnou událost, že Bůh se z lásky k nám... (dokončení najdeš v tajence doplňovačky).

Pojmenuj správně obrázky a dopiš slova podle čísel do doplňovačky. Tak získáš tajenku.

VÁNOČNÍ KVÍZ

V následujícím kvízu si můžeš ověřit, co víš o Vánocích. Začni u první otázce a číslo za odpovědí tě pošle na další otázku. Pokud odpovíš správně, začne ti z písmen v rámečcích vycházet tajenka. Poslední odpověď tě pošle zpět na číslo jedna. V tajence se dozvíš, z čeho se radujeme o Vánocích.

- ZN** Liturgické období před Vánocemi se nazývá:
 - mezidobí – 5
 - advent – 6
 - předvánočí – 4
- OŽ** Ježíšovi se přišli jako první poklonit:
 - tři králové – 3
 - římsí vojáci – 1
 - pastýři z okolí – 10
- EN** Ježíšova matka Maria a pěstoun Josef byli z rodu:
 - Judova – 6
 - Benjaminova – 4
 - Davidova – 7
- YN** Ježíšovi usiloval o život:
 - římský císař Augustus – 5
 - judský král Herodes – 8
 - místodržitel Kvirinius – 1
- OS** Mudrci obětovali Ježíšovi tyto dary:
 - zlato, stříbro a kadidlo – 8
 - zlato, stříbro a drahokamy – 7
 - zlato, kadidlo a myrhu – 4
- AR** O Vánocích si připomínáme Ježíšovo:
 - zvěstování – 7
 - narození – 9
 - dětství – 2
- ÍB** Když andělé ohlašovali Ježíšovo narození, zpívali:
 - Sláva na výsostech Bohu! – 2
 - Hosana, hosana! – 9
 - Aleluja, chvalte Pána! – 3
- A!** Svatá rodina uprchla kvůli pronásledování do:
 - Babylonie – 10
 - Egypta – 1
 - Sýrie – 2
- OZ** Ježíš se narodil v Judsku ve městě:
 - Betlém – 3
 - Jeruzalém – 6
 - Nazaret – 10
- ÍH** Mudrce z východu přivedla k Ježíši:
 - hvězda – 5
 - směrovka – 9
 - královská delegace – 8

TAJENKA: O Vánocích se radujeme...

HUDBA Z KŮRU O VÁNOCÍCH 2009-2010

24.12.2009 ve 23.00

Půlnoční mše

J.J. Ryba - Česká mše vánoční „Hej mistře!“

Sólo soprán: J. Ducháčková

Alt: J. Dvořáková

Tenor: V. Račický

Bas: J. Podešva

25.12.2009 v 10.00

Hod Boží vánoční

J. J. Ryba - II Česká mše půlnoční

W. A. Mozart Laudate Dominum

Sólo soprán: J. Ducháčková, D. Hromková

alt: J. Dvořáková

tenor: V. Račický

bas: J. Podešva

10.1.2009 v 10.00

Slavnost Křtu Páně

J. J. Ryba - II Česká mše půlnoční

W.A. Mozart - Laudate Dominum

Sólo: soprán J. Ducháčková, D. Hromková

alt: J. Dvořáková

tenor: V. Račický

bas: J. Podešva

Svatováclavský sbor a orchestr přijal pozvání mutěnické farnosti a v neděli 3. 1. 2010 při mši svaté bude účinkovat v Mutěnicích se svým vánočním programem. Je to zároveň i poděkování o. Pavlu Pacnerovi za jeho pomoc při zpovědích a bohoslužbách u nás.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice